

Bjarke Schjødt Larsen

Bare en lille pille

ALVILDA

1

”Hey, Emil!” råber Jasmin, da hun ser mig på vej ud ad vores gymnasiums hoveddør. ”Har du fået karakterer?”

Jeg tager en dyb indånding. Typisk Jasmin. Tal betyder alt. *Hvor godt klarer du dig?* Vi har været venner siden fjerde klasse. Dengang lavede vi altid ballade. Men ikke længere. Nu jagter hun 12-taller, mens jeg bare prøver at bestå.

Hun når hen til mig og må holde en kort pause. ”Du gik hurtigt. Vi plejer altid at følges ad. Er alt OK?”

Jeg nikker. ”Ja, jeg hørte dig bare ikke,” lyver jeg. Jeg tager mine AirPods ud af ørerne for at vise, at jeg taler sandt. Men der var ikke musik i. De er bare en god undskyldning for at slippe for at tale med folk.

Det havde jeg brug for i dag.

For mens Jasmin er megaglad for sine karakterer, så er jeg ikke ...

2

Jasmin lokker mig til at vise hende mine karakterer. Som hun altid gør.

Og jeg giver mig, fordi jeg ved, at hun bare gerne vil hjælpe. Hendes blik glider ned over papiret med mine karakterer.

Hun retter sig op. ”Det er jo ikke så slemt. Året er først lige gået i gang. Nu kan du se, hvor du skal give den en skalle.”

Det er typisk Jasmin. Hun prøver altid at være positiv. Prøver at være støttende. Hun har også altid passet meget på sin lillebror, der har det svært i skolen ligesom mig.

Sådan er mor og far ikke. De mener, at jeg ikke gør mig umage. At jeg burde tage mig sammen, hvis jeg ikke vil ende som en taber.

Men ærligt talt. Det er begrænset, hvor meget man kan tage sig sammen.

Til sidst bør man vel bare indse, at man ikke er god nok? Ikke?

3

Jeg tager ikke hjem den dag. Jeg skriver til mor, at jeg hænger ud med Jasmin.

Jeg får Jasmin overtalt til at tage med på cafe for at snakke det hele igennem.

Men jeg lytter ikke. Hun taler om planer, og at man skal finde ud af, hvad lærerne gerne vil have. Det skulle gøre det meget lettere. ”Man skal jo bare vise, at man kan de rigtige udtryk. Og at man er reflekteret.”

Jeg nikker og smiler. For jeg kan sgu ikke regne ud, hvad mine lærere vil have. Jo, at jeg kan mit shit. Og jeg prøver. Der er bare for meget. Jeg synes jo ikke, jeg laver andet end at sidde over bøgerne. Læser og læser. Alt det, jeg kan nå i hvert fald.

”Vil du med i byen?” afbryder jeg hende.

Hun ser på mig. ”I dag?”

”Det er fredag.”

”Ja, det er vel rigtigt nok,” siger hun og nikker.

”Hvor vil du gerne hen?”

”Bare i byen. Få et par øl. Du skal vel også fejre dine karakterer?”

”Ja, det skal jeg vel. Og hvis du har brug for det ovenpå ...”

”Det har jeg,” skærer jeg hende af. Og så er det på plads.